

confiança i la col·laboració de tots per assolir el benestar moral i material de l'estament mèdic.

Tots els associats tenim el deure de llançar idees, les quals, per modestes que siguin, poden ésser recollides i contribuir al millorament de l'estament mèdic. Per això és digne d'elogi l'acció dels companys modestos que, mentre s'enalteix l'edificació del Casal, resum i complement de l'obra sindical, sense temença de veure desoïts llurs precis, llancen projectes que poden beneficiar l'estament mèdic.

La proposta de l'amic Mundi mereix ésser estudiada. Esperar trenta dies per a cobrar subsidi és un terme massa llarg per a la majoria dels metges forans. Moltes malalties queden, amb l'actual assegurança d'invalidesa, sense subsidi. I, si per a molts companys és un accident, econòmicament, suportable, per a altres representa un esforç penós o una derrota.

La idea no és nova. Recordo que en el Congrés de Girona, en els moments que s'organitzava la Mutual Mèdica, mentre els companys Sicart, Taxonera i Busquets propagaven el mutualisme i omplien les primeres llistes, ja es demanà que els subsidis d'invalidesa comencessin a cobrar-se en un termini més breu.

En aquella època, En Sicart no ho cregué convenient. Potser ara, amb l'experiència dels anys, trobarà la idea més partidària i podrà organitzar-se l'assegurança de malaltia, la qual pot assolir el mateix èxit dels altres serveis de previsió que porta amb seny el Sindicat.

El projecte, econòmicament, és factible. Amb despesa mínima podem assegurar els trenta dies que l'assegurança d'invalidesa actual no prevé. Les condicions tècniques han d'ésser resultant de la morbiditat registrada per la Mutual Mèdica durant els anys que porta de vida.

Si tenim en compte les pessetes que paguem per administració els incrits en dos o més grups de la Mutual, fàcil serà de comprendre que per als més l'assegurança de malaltia proposat per l'amic Mundi, de Santa Coloma de Queralt, pot no representar un augment de despeses. Més aviat o més tard, l'excés actual que es paga per

quota d'administració, com pot deduir-se per les opinions suggerides, ha de sofrir una disminució raonable.

També mereix la més sincera adhesió l'altra proposta feta pel mateix company. Els metges de Barcelona i els forans queden en un pla de desigualtat en el moment que es donen de baixa per invalidesa. Aquells poden presentar el document acreditatiu de llur malaltia el mateix dia que ha estat signada; aquests, segons la distància de llur residència a les oficines del Sindicat queden perjudicats en una quantitat que pot ésser-los necessària.

És de llei que desaparegui la desigualtat. Amb donar vàlida a la signatura del respectiu delegat comarcal n'hi hauria prou per a fixar la data des de la qual comença a comptar-se la invalidesa. El delegat comarcal representa el Consell del Sindicat i, donant vàlida a la seva signatura, guanyaria prestigi el càrrec i seria penyora d'una descentralització ben acceptada per tothom.

Encara que només sigui breument, vull parlar de la Borsa de permutes, formosament i senzillament exposada per En González i Corominas, de Vilavella. És un projecte que mereix altra cosa que l'amable ironia d'En Ignasi de Llorens, de Vilavert. Qui viu en el mitjà rural sap prou bé el disgust que sent el metge obligat al contacte de la gent que comenta poc generosament el treball professional. És molt humà que es cerqui la forma per allunyar-se de les petites misèries del poble massa conegut. Res millor que posar-se en contacte del company que es troba en les mateixes condicions de contrarietat. Sols falta que els metges perdin la temença en deixar llur nom en la Borsa de Treball, una de les institucions més útils però difícils d'organitzar.

Aquests i altres projectes, hem de creure, han d'ésser objecte d'estudi per part dels dirigents del Sindicat. El treball intensiu actual per portar a terme l'obra del Casal no privarà que l'estament mèdic gaudeixi de les millores i avantatges que poden obtenir-se de la unió de tots i de la voluntat ferma posada al servei d'un ideal.